

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pōda,
Wokřew ćel

F.

Šerbske njedzelske łopjena.

Wudawa so kóždu kobotu w Smolerjez knihcziščječni w Budyschinje a je tam sa šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostac.

3. advent.

Łut. 3, 15—17.

To słowo Bože nam praji:

Žane wumóženje khiba pola Jesuša.

1. To ponižuje,
2. to wobšbožuje.

Kšćenik Jan steji psched ludom. Čemu mamy so najbóle džiwacž na nim? Wěsće jeho khtnosći, ale hišće bóle jeho ponižnosći. Druhim wěrnosć prajicž, je hižom wjele — ale šebi šamemu wěrnosć prajicž, to je wjaz. Sa njeho běšče to čezko. Lud čzysche jeho sa Khrystuša wuwolacž. Wón trjebasche jeno s maľuškom ktwncž — a wón sa to placžesche. A jeho skutkowanje by wulke a šlawne bylo. Hdyž pak tu čzesć wotpołasa — běšče wschitko nimo. Duž běšče to čezke rošbudženje. Hdy by wón čzesćelakomny byl, wón by so poddal a podležal. So wón to njecžini, jeho powyschi: Wón je blyšč-čzaty pschitlad ponižnosće.

Wuspěcha mēc — to k hordosći wabi. Njesnajesch to? Šak móže tón škoržicž, kiž žaneho wuspěcha nima! Wón by najradšcho wschitko na boł čzišnył — ale, luby kšćenijano, kiž šy ty wot khorosće hordosće pschewšaty — wukń a praj šebi: Ša hišće nješšym ponižny dosć. Nunje wuspěchi psched čłowjekami dyrbjale naš ponižowacž.

Šbóžnik šebi jako přenje wot naš ponižnosć žada.

To je jeho žadanje tam, hdyž wón pschindže. Wón šam móže ponižowacž psches šwoje pschindženje. Předomanje wo Jesušu čzini naš maľnyh — ale jenož jeho předomanje.

Kšćenik Jan wobhlada jeho pschindženje šjednoczene se šudženjom. Šcht. 17. To wón pschipowjeda. Niž naštroženje dyrbi to byč, ale wabjenje k Jesušej. Žane wumóženje khiba pola Jesuša. Tole rošbudzene předomanje je nam nusne. Kšćenijanstwo njeje, kaž jich wjele myšli, dobry pschidawč, wobohacženje našeho žiwjenja. Wono je jara khtne, pschetož wono pschinješe jenicžke wumóženje wot wěczneho škaženja.

2. Š druga nješměmy šabycž poršć položicž na to šłowo „žane“, žane wumóženje khiba pola Jesuša. My pak tež teho runja škomdžicž nješměmy šynt položicž na to šłowo „wumóženje“. Wumóženje je pola Jesuša. To nam adventski čzaš s nowa předuje. Kšćenik Jan šebi žada: Ty dyrbiš šwoje hrěchi wotbyč. Wón šłubi: ty to móžesh, hdyž ty čzesch. Wón kšćije, so by woboje, wolu a wěšćicž, wobkrućil. Wjazy wón nješamóža. Dacž wón nicžo njemóže. Šehodla wón pschezo šašo k Jesušej pokasuje.

Jesuš móže dacž, šchtož my trjebamy, nowe žiwjenje, šotrež niž jenož w tym wobšteji, so šo hrěchi wot naš wosmu, ale tež so wón naš je šwjatym Duchom wobdarja. Šeho kšćeniza s Duchom naš nowyč čłowjekow čzini — šymne wutrobny čzini horjaze — šhubjene dusche wumóžene dusche. Šodla khtnosće pokuty dyrbi wěšćicž našeho šboža najšłownišchi džěl kšćenijanstwego předomanja byč.

To je halle zny Chrystuſ, kiž wumóže wot wſchnoſcže
czémnoſcže a pſcheſadža do kraleſtwa ſbóžnoſcže.

Botom budže Chrystuſ wulki a my taſ mali — a
tola taſ — ſbóžni. Eſamo ſbožowne kſheſczijanſtvo je
wotmolwjenje na wjeſelu powjeſcz: Žane wumóženje khiba
pola Jeſuſa.

Tole předomanje nětko ſažo ſaſlincža. Tón ſylniſchi,
kotremuž je data wſchitka móž w njebjeſach a na ſemi,
ſteji pſched tobu a chže tebję męcz. Raž ſy ty niſki pſched
nim, taſ wyſoko chže wón tebję wobhnadžicž, tebję k ſebi
czahnyč. Jedyn tu je, kiž to chže. To je wón. Chžeſch
tež ty? Žane wumóženje khiba pola Jeſuſa.

Hamjeń.

Jana kſchczenikowe wuſnacže a woſjewjenje.

(Lut. 3, 15—17.)

Głóſ (527): Ža njewopuſchczu Boha.

Jan kſchczeniſ wuſtupuje
Se ſjawnym wuſnacžom,
Hdyž lud ſej pomyšluje
Čžeſcz Knjeſowu dacž jom';
Že ludži nadžija,
So ſ nuſy pomha wſcheje;
Hacž ſam ſnadž Chrystuſ njeje,
Sič beſche myſlicžka.

Duž lubje ponižuje
Eſo poſoſ Knjeſowu
A radu wobkručuje,
Raž wotrocžt poſluſchny:
Ža ſ wodu ſamej kſchczu;
Paſ ſylniſchi dže ſa mnu,
Kiž dyrbi čžeſcz męcz tamnu,
So pſchińdže ſ pomozu.

Eſym ſlužobnik pſcheſnadny,
Som' čzije roſwjajacž;
Knjeſ ſ mozu pſchińdže hnadny,
Chže žiwjenje wam dacž;
Se ſwjatym Duchom kſchczicž
A ſ wohenjom ſam budže,
Kiž w khotnym ſjewi ſudže,
So chže kóſcz ſahubicž.

Že łopacž w ruzy jeho
Dže ſwjatej wėjeſki;
E nim wot njerjada wſcheho
Eſej huno wucžicžzi
A pſcheńzu ſhromadži
Do bróžnje ſudnik prawy,
Hdyž ſa ſud ſwět je ſrahy,
A pluwu budža ſli. —

Sswjaty adventſki čas.

Kóž čžeka, ranje purpurne
Pſcheſ Božu miłoſcz ſwita;
Nětk hinu mroſki czémnite,
Raſ rjeńſche ſwětlo wita;
Adventſka hwěſda jaſni ſo
Nad tobu, hrěſchne čłowjeſtvo,
Eſo ſraduj teho ſboža!

Hlej, bóry ſlónzo prawdoſcže
Čzi ſkhadža w blyſchczu kraſnym;
D ſo by wono hrělo čže
We czémnym dole čžaſnym!
Njech w jeho pruhach kłodžiſch tu,
So k njebjeſam čže domjedu,
Hdžež węcžne ſwětlo ſwęczi!

Twój Ebóžnik, ſlónzo hodowne,
Kral węcžny ſo nětk bliži;
Wón w twojej duſchi bhdlicž chže,
Čzi hnadu ſ njebja niži;
Hlej, hižom ſerja kralowſte
Eſo ſybola čzi do duſche,
Adventſke harſy klicžka.

Duž ſlecž ſo draſtu maſanu,
Ža tebję wohidžuje,
A wurjedž ſwoju wutrobu,
Kiž nuſu hrěcha čžuje;
Storcž poſucžine žahadlo
Eſej do wutrobny hluboſo,
So wócžko w ſylſach pluwa.

Schat wěry duſchu wodžemaj,
Wſmi brónje ſwětka ſebi;
Pucž wucžicž, wupyſch, wurunaj,
Njech pobožnoſcz dom debi,
Hdžež wěra bhdli, modlenie,
Adventſke klicžka kherluſche,
Schtom hodowny ſo ſtaja.

A ſkhadža hodow ſwětłina,
Dha wěny wſmi a palmy,
So duſcha krala powita
A ſpěwa rjane pſalmy;
Dži, khwataj! Wón nětk bliži ſo,
Duž wotewr wrota ſchěroſo,
Ečel palmy na pucž, wyſtaj:

Čzi khwalba, ſyno Davita!
Ty džeſch we Knjeſa mjenje:
Eſy Ebóžnik, pomoz Žionſta
A njekeſch wobſboženje.
Čzi hoſianna, kralo mój!
D wobhnadž mje a ſe mni pój!
Mój dom je ſhotowany.

K. A. Fiedler.

Khuda ſyrota.

(Botracžowanje.)

U. Wot teho čžaſa woſta Žurk domach pola ſwojeju ſtarſcheju
a bē žimaj pomozny a ſlužobny. W mlynje paſ wſchitko kraſnje
džěſche.

Nan mējeſche ſyna, kiž jemu k čžeſci a k wjeſelu ſlužeſche,
lubo, a macž ſo wutrobnje nad nim ſradowawſche. Džělacž bē doſcz
a huſto pſchewjele, ale wſchitko džělo ſta ſo we wſchej luboſcži.
Žane klecže ani ſakrowanje ani ſwarjenje njebē w mlynkež dworje
ſlyſchecž. Čželedž a mlynſki a džělawy lud a wſchitzy wo wſy
khwalachu pſchiſtojne a kſheſczijanſke waſchne, kotrež pola mlynkež
knježeſche, prajizy: Žurk je hiſchcže bóle dobroczimny, dylki jeho nan,
a to ma wón wot ſwojeje macžerje.

Lěto bě ſo minyło. Surt bě dwaj a dwazecy lět stary. Mlynk bě dwě ſcě toleť ſapſacził, ſo jeho ſyn t wojaſam nje-trjebaſche.

Tehdy jenu njeźelu popoſdnju mlynkež nan a macz hromadze pſchi kſoſeju ſa blidom ſedzeſchtaj. Surt bě něhdze ſaſchoł a wobaj beſchtaj ſamaj lutkaj domach. Ma jene dobo ſapocza nan: „Macz, ja njewěm, kaſ to je, ſo mi druhdy dźeło czežo pada; kaſa dha by bylo, hdy bychmoj ſo na wumjeńt ſynuloj?“

„Sa bych tež młodu pomoznižu trjebacz mohla“, wotmolwi mlynkowa ſo ſmėjo a dopomni ſo pſchi tych ſłowach na Amochez Emku. Tu by wona najradſcho ſa pſchichodnu dźowku měla. Mjelczo pſchi ſebi paſ wona ſdychowaſche a njeprajeſche niczo, doleż ſo bojeſche, ſo drje jejny muž do teho njeſwoli.

„Sa mēnju, ſo by ſebi Surt žonu pytał, kiž by něſchto ſamoženja měla“, rēczeſche mlynk dale.

„Se dha to trjeba“, wotmolwi wona na to, „ſo dyrbi ta holza, kotruž ſebi Surt woſmje, bohata bycz? Sdy by wón ſprawnu, dźeławu a pōzciznu holzu namakał, dha po mojej myſli njebychmoj ſo praſchecz trjebaloj, hač je khuda abo bohata.“

„To je wſcho dobre“, dzeſche mlynk, „ale hdy by wón ſebi khudu žonu wſał a wjele dźečzi měl, mohł wón lohzy wofchudzicz.“

„Sa to njech ſo Bōh stara“, rjekny wona, „ja bech tež khuda, a ty njebeſche, hdyž ſo mój ženjachmoj, taſ bohaty, kaž nětk; wopomń tola, ſo je na Bōžim žohnowanju wſchitko ležane.“

„Wſcho wěrnō“, prajeſche wón, „ale tehdy bechu lěpſche czaſy hač nětk; nětk je wſchitko drōžſche, wjažy dawanjow je tež; a czežo ſo nětk warbuje, dyžli pſched tſizeczimi lětami. Teho dla woſtanu ja pſchi tym, ſo je młodemu hōlzej, hdyž chze ſo ženicz, trjeba, ſo na fruch ſamoženja hlada.“

„Haj!“ wotmolwi wona, „jeli ſo mōžetaj ſo ſujecz a lubowacz, dha to niczo njewadži; hdyž paſ ſo pſchi wſchitkim wulkim bohactwje muž a žona wadžitaj a žiwjenje w njeměrje a njejednocze wjedžetaj, dha je to tola hela na ſemi; pſched tym ſwar-
nuj naju Surla Bōh!“

Taſ ſo taj dwaj rosrēcžowachtaj a radu ſkladowachtaj, kaſ by jeju jeniczkemu ſynej t ſbožu pomhane bylo. Macz by t wutrobu rady Amochez Emku ſwojemu Surtaj braſcheczila, pſchetož wona tu holeczku lubowaſche a ju jako pilnu, pěnu, bohabojaſnu duſchu ſnajeſche, hač runje bě najkhudſcha w zylch Szerbach. Nan paſ bě wo bohatej Amochez ſchryſcže w Rukezach ſlyſchał, ſo ta wot nana wjele tawſynt toleť ſobu doſtanje, hdyž ſo woženi, a bě hižom mjelczo t jeje nanom na ſtōtnych wifach we Wonezach rēczał a ſo wopraſchał, hač ſměl Surt t njemu pſchińcz pohladacz. Swojej žonje njebe paſ wón wo tym niczo prajik, pſchetož wón ſo bojeſche, ſo drje by ta jeho priōdſwacže pſchekajſla.

Njedolho po tym, ſo beſchtaj ſo mlynkež nan a macz taſ we tym ſjednocziloj, ſo dyrbi ſo jeju ſyn woženicz, prajeſche nan t Surtaj: „Amochez Jan w Rukezach ma hiſchcže wjele pſchenzy na lubi ležo, kaž ſym ſlyſchał. Mly te kermuſchi pſchenzu trjebamy; duž jemu liſczit napiſam, a ty tam jutje dži a pohladaj, hač njeby jemu tu pſchenzu wotkupicz mohł.“ Mlynkež nan piſaſche Janaj liſt, we kotrymž paſ bě mjenje wo pſchenzy rēcž dyžli wo žentwje ſwojeho ſyna t Amochez Janowej dźowku, — a Surt poda ſo njeźelu rano na pucz do Rukez. Wokolo poſodnja wón tam dōndze, ale prijedy do forczmy dźeſche, ſo by powobjedowal. Saſo bechu ludžo t něſchporej wuſchli, dźeſche Surt te Amochezom. — Tam paſ bě runje dženſa ſbožowna njeźela. Amochez Jan bě rano ſahe t ſchryſtu, ſwojej lubej dźowku, do něhdžez t jenemu wujej jek. Teho dla ſwjata cziſchina po zylm dworje knjezeſche. Czeledž, kotraž bě nawucžena, wot ranja do wječžora ſakrowanje a ſwarjenje ſlyſchecz, mjeſeſche ſkōty mēr. Sſkužobni hōlzy a holzy, kiž

dyrbjachu ſahe ſtawacz a wječžor poſdže lēhacz khodžicz, bechu ſo ſpacz lehnuli. Wrota drje bechu woczinjene, ale žana duſcha njebe uihdže widžecz. Tež Emka mjeſeſche ſbožownu njeźelu. — Wona bě rano te mſchi pobyla, ſchtož bě jej wulka dobrota, doleż to jejny wuj huſto njedomoleſche. ſo wobjedze, jaſo bechu ſo druſy czeladnizy lehnycz ſchli, bě ſo wona wō iſtwje ſa blido ſydnula a w bibliji cžitala. To kraſne ſłowo pola Mateja w pjatym ſtawje wo ptačach pod njebjekami a wo lilijach na polu, kotrež njebjekſi Wōcžez žiwi a wōdžewa, bechu ju prawje mōžnje troſchto-
wale a wofchewile. Wōn tež na mnje njeſabudže, dzeſche wona poſna wěrjazeho doměrjenja; wōn budže ſo tež ſa mnje khudu ſhyrotu ſtaracz. Taſ bě wona, ſpominajo na ſwoje hubjenſtowo, na ſwojeju ſtarſcheju, na ſwoju młodoſcz, pſchi ſebi ſdychowala a ſlyſy ſrudoby a nadžije ptačala. Ma to paſ bě ju ſprōžniwoſcz pſchewinula, ſo wona ſama do drēmanja ſapadže, w kotrymž ju rjane ſonty t dźečžazyh lět, hdyž t mlynkež Surtom hrajeſche a t nim do ſchule khodzeſche, wofchewjachu, ſo ſo jeje woblicžo w ſpanju ſmējtotaſche, kaž by jandželſke bylo.

Saſo wona ſpinkaſche, bě Surt cziſche durje woczinił a Emku wuhladał. Wōn ju na mēſcže ſpōſna. Huſto bě ſo na tu luboſnu holeczku dopomnił, t kotrež bě w ſtarſchiſkim domje w njewinoſcži ſwojich dźečžazyh lět ſbožowne towarſtowo měl. Nětk tu wona ſedzeſche, jaſo dō iſtwy ſtupi. Sſlyſy, kiž bě ptačala, hiſchcže na jejnymaj czerſtwymaj licžtomaj ſtejachu a luboſne ſmējtotaſke wjekelech ſonow jeje woblicžo pſchekraſnjeſche. Smērom woſta wōn pola durjow ſtejo, njewjedžo, hač ſo jemu njeđžije. Wōn bě ſlyſchał, kaſ hubjenje ſo jej w Janowym domje dze, a ſebi huſto žadał, ſo by ju ſaſo wohladač mohł. Stara luboſcz młodoſtnych lět ſo w jeho wutrobje horjeſche a jaſo by Bōh jemu to nutsdał, praji wón pſchi ſebi: ta a žana druha njebudže moja njewjeſta; ja chzu ju wumōž t hele a ju domoj dowjeſcz t ſwojimaſ ſtarſchimaſ a ju ſebi wuſwolicz ſa žonu. ſo khwili wotucz t Emka ſe ſpanja a džiwaſche ſo njemako, ſo zuſeho cžłowjeka wō iſtwje wuhlada. Sčōnczije jeho ſpōſna a witaſche jeho t ruku, luboſnje a wjekele ſo praſchejo, ſchto jeho nan a macz dobreho cžinitaj. W dalichim rosrēcžowanju njemōžechtaj ſo ſdzeržecz, ſo njebyſchtaj na ſwoje dźečžaze lēta ſpominakoj, a Emka pocža ſdychowacz: „Ach! kaſte ſbožowne czaſy to ſa mnje bechu!“

„Wone ſo ſa mnje a ſa tebe ſaſo wrōcža, ſluba Emka“, wotmolwi Surt, „pōj a daj mi ruku, budž moja žona, cžehit ſo mnu do Prawiz, ja chzu tebe lubowacz a czeſczicz ſwoje žiwe dny.“

Ma to ſtrōži ſo Emka. Dolež bě ſlyſchala, ſo wōn te ſchryſcže na žentwu pſchińdže, wona rjekny: „ach, njeměj ſo mnu ſwōj ſmēch, Surt; ja wēm, ſo jow ty moje dla pſchichol njeſy; wuj a cžeta paſ dženſa doma njeſtaj.“

„Wēr mi“, dzeſche na to Surt, „mi do myſlow pſchichlo njeje, ſo bych tvojū cžetu mēcz chžyl, ja ju njeſyhm widžal, a nětk, hdyž ſym tebe wohladał, wo nju njerodžu; ty a žana druha holza njeſmje moja žona bycz!“

„Dopomń ſo“, wotmolwi wona, „na to, ſo ſym ja khuda kaž Hiob a ty bohaty kaž Salomo; to naju dželi; tvojaj ſtarſchaj to nihdy njeſchidataj. Cžin, ſchtož wonaj ſebi žadataj, a bjeſ ſebi moju bohātu cžetu. Bōh ſwaruj, ſo bych ja na tym wina bycz dyrbjala, ſo tvojaj ſtarſchaj mje a tebe poſliwataj.“

Ma to jej Surt powjedache, kaſ lubo ju jeho maczeſka ma, a ſo nan jeho lubuje a jeho ženje t žanej žentwje nuſowacz njebudže. Wōn jej t nowa wobtwjerdzeſche, ſo ſchryſtu ſebi ženje bracz njebudže, dolež w forczmy niczo dobreho wo nej ſlyſchał njeje. ſo dolhim rosrēcžowanju na poſled t Emka na woſpjetne praſchenje Surtowe, hač chze ſo jemu ſlubicz, „haj“ prajeſche a wonaj hiſchcže dolho ſedzeſchtaj, ſebi powjedajo, a ſchto? — to naſ niczo njeſtara. Wobaj paſ ſebi ſlubichtaj, ſo njechataj niſkomu

žaneho plovca wo tym wšchém prajicž, hacž njebudže cžak, so jo wšchitzy ludžo šhonja. Zurf wopuščjezi na to kmočež dom a dwoč, so jeho ničto njewidžesche.

Na wječor pšchindže San s Xrystu dom a Emka pšchepoda jemu list, kotryž bě Zurf wot swojeho nana pšchinješl. San, jako bě jón pšchecžital, šo hněwasche, so njebě doma byl, a prascheje šo, hacž tón pachol njeje ničžo prajil, so a hdy sažo pšchindže. Emka na to prajesche, so to njewě a džěsche do hrobdže, krumy dejicž. Budžicže ju pač něchtó wohladał, tón by widžal, so šo wona s wješelom šmėje a wšchitku kšiwodu, wot wuja a cžety jej cžinjenu, sabhwasche.

(Pšchichodnje dale.)

P i s t y.

VI.

Lubny wujo!

Mój popledni list je Čže, kaž mi pišesche, pohnuł, šebi pola Wascheho knjesa wučerjara knihu požčicž, kiž nadrobne wo wocženjenju powjeda. Wšchi cžitanju šy pač spóšnał, so šo tale žyła wědomosč na wědomosč wo cžlowjekowym bycžu sałožuje. S dobom šy šo tež dohladał, so je Čži cžlowjek, hacž runjež došč ludži snajesche, po prawym hiščeje kšětro zuse stworjenje, haj woprawdžite hudancžko. Duž by mi sa krotku powjesč wo jeho bycžu džakowny byl. Tu čžu cži podacž, pšchetož ščtož čže cžlowjeka wocžahnyčž, dyrbi jeho najprjedy inacž, hewał na nim špytuje a pruhuje, hacž jeho ščoncžnje njestajš.

Woprawdže je kóždy cžlowjek šamo sa šo wobstejaze bycže, kiž je s dweju žyłe wošebiteju džělow, s cžěla a dusche, stworjene. Nješměj šo mi, lubny wujo, so Čži tajkule šadu halle pišam, kiž šy hižom přenje lěto w šchuli wutuhl, a kotruž mohł tež kóždy kamjenjeklepar napišacž. Sa pač dyrbi ju wuprajicž, dofelž wjele starichich cžinja, kaž bychu to njewjedželi, a dofelž došč mudracžkow přje, so je duscha něšcto tak wošebite kaž cžělo.

Čžělo bjes dusche a duscha bjes cžěla žyly cžlowjek njeje, to lohžy šošymišč, wujo! Teho dla šo njedyrbjalo rjez: ruka pjero šapšchija, ale ja je s ruky šapšchijam. Šdyž njecham, šo njestanje. Tošamo placži wo mošhach a myšlenju; mošhy njemyšla, ale ja s mošhami myšlu. Sa hlóbd šacžuwam, ale jeno pšches žoldk. Čžělo je potajfim jeno stroj abo grat, duscha pač tón džěl, kiž čže, myšli a cžuje. Bjes cžěla duscha ani ničžo njestamóže.

S teho šlěduje, so ma šo žyly cžlowjek wudošonjecž, cžělo tehodla, so by duschi kšmanje šlužilo, duscha pač, so by cžělo prawje wobknježila, hewał mohlo šo štacž, so šebi tón, kiž jeno s myšlemi džěla, njeby pomastu wottracž mohł, bjes teho, so by šo do porštow njestěšal.

Wližšchi ras čžu Čži wo cžlowjeku dale powjedacž.

Sa šawostawam

Twój

... ú

Wšchelake s bliska a s daloka.

Poplednje lětušche šerbste kemschenje w Draždžanach běsche jara derje wopytane. Wone mějesche sa Draždžanskich Šerbow wošebitu šrudnu wažnosč. Pšchetož dotalny wódžer šerbstich kemschenjow w Draždžanach, knjes šarar em. rycžer Šakub, mějesche w nim božemje prajicž, hdyž je 10 lět šerbste kemschenje w Draždžanach wódžil a šastarował. W lubosčzi běchu jemu kšětku wupyšchili, s kotrejež šwoje hnujaze wotšalne přědowanje džeržejeche. Šo kemschenju cžehnjesche cžah kemscherjow pšchod kapalku, so bychu jemu šo hiščeje juntrócž s ruky podžalowali a božemje prajili.

Spowjednych běsche 181 (66 mužškich a 115 žónškich). Spowjednu wučebu mějesche knjes duchowny Nowy s Šetliž.

— Ministerstwo je knjesej žyrkwinskemu wučerjej Šanej Šjelzy w Kafezach w pšchipošnacžu jeho dołholětneho šwěrneho škutkowanja w šlužbje šchule a žyrkwoje titul „kantor“ špožčilo. To wušnamjenjenje bu knjesej kantorej Šjelzy šandženu pšndželu w pšchitomnosčzi knjesow wučerjow a deputazije žyrkwinského a šchulšeho pšchodštejicžestwa pšchod 1. šchulškej rjadownju pšches knjesa šararja Šólčža, kotryž běsche s temu poručnosčž dostal wot kralowskeje šchulškeje inspežije, šjewjene, a džakowasche šo knjes kantor Šjelka s hnutymi škowami sa jemu dostate počěšcžowanje.

— S Wóšplinka pšchindže powjesč, so bu knjes duchowny Pawoł Wicžežł we Šupoji šandženu nježelu po ščoncženej Božej šlužbje, hdyž běsche wón pšchod němskej a šerbstej wošadu přědowal, wot žyrkwinského pšchodštejicžestwa jenobššnje sa šararja Wóšplincžanskeje wošady wušwolent. Kaž Wojerowske nowiny pišaja, knjes šarar Wicžežł šapocžatł nowého lěta šwoje nowe šastojštwó nastupi.

— Bibliški pučžnik na 1907 je šo rošěšal a móža šebi jón šobustawy knihowneho towarštwó pola knjesow duchownych wotwšacž. Tež cži, kiž šobustawy knihowneho towarštwó nješbu, jón sa 15 np. dostanu. Bibliški pučžnik šlušča do kóždeho šchěšcžijanskeho šerbste doma jako pruha drošeho šłowa Božeho pšches to lube nowe lěto. Wón šo tež we wudawašni Šerbskich Nowin pšchodawa.

Knježim duchownym!

Kóžny novembra šmy rošěšali listy, namolwjejo cžěšcženyh knježi duchownych, so bychu nam šdžěli, kěto cžišłow cžakopišča sa džěcži „Šahrodki“ by šo w jenotliwych šerbstich šchulach šakškeje a pruskeje hornjeje Šužizy cžitalo. Dych knježi, kotřiž nješbu nam hiščeje wotmolwili, prošymy naležnje, so bychu to w běhu tuteho tydženja wobštarali, jeli něšak móžno! Čžakopišč budže šo jeno wudawacž móž, budže-li naklad wulki došč, a to po tym, ščtož šmy dostali, hiščeje njeje (404 ekf. — to je tola trochu malo!). Trašch šo něšotši dobri knježa namalaju, kotřiž s wopornivej wutrobu něšcto ekšemplarow sa kšude šerbste džěcži šwojeje wošady šaplacža. Towarštwó šerbstich šudowazyh w Šrašy, „Ššerbowka“, nam dawa dobry pšchiklad, ššasawšchi 15 ekf. sa kšude šerbste džěcži. Š to šu šami kšudži šudencža!

Duž prošymy hiščeje ras, so byščeje, wyšokodostojni knježa, tule dobru wěž tola podpjerali, tak daloko, hacž we Waschej mozy leži. Wóh Wjeršchny budže Wam Waschu próžu šawěšcže bohacže mytowacž!

Rachlowe.

Dalšche dobrowólne dary sa wbohe armeniške šyroty s pomozu w nušy:

S Mošacžanskeje wošady pšches knjesa šararja Wicžasa:

N. N. 5 hr. — np.
N. N. 3 " — "

Šromadže 8 hr. — np

W mjenje wobohich šyrotow wutrobnny džak.

Šólčž, redaktor.

„Bombaj Wóh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wšchěch pšchědawašnjach „Ššerb. Nowin“ na wšach a w Budyšchinje dostacž. Na ščtwórcž lěta placži wón 40 np., jenotliwe cžiščla šo sa 4 np. pšchodawaju.